

A Gróf számomra sok-sok éve az idolk idola: példakép nekem, akik sosem követett példaképeket. Markáns férfi, rendíthetetlen államférfi, kiváló személyiség, akit senki és semmi nem tudott eltéríteni azoktól a jelentős értékektől, melyekben felnőtt és melyek vezérelték életét.

Hozzám legközelebb akkor jutott, amikor életem mélypontján valami vezérléstől hajtva, kezembe vettem naplóját. Olvastam, kerestem benne a bomlott elmét, amiről a történetek szólnak – és nem találtam. Megbántottan, meg nem értetten, az országért, nemzetért leélt élete vége felé írta ezeket az oldalakat, melyeken nem találtam megbántottságot, sem kishitúséget, sem elkeseredettséget; hanem találtam egy igaz embert, egy hatalmas személyiséget, aki – vállalt vagy kényszerített? – visszavonultságában is méltósággal, környezete vezető személyiségeként, bölcsességgel és emberséggel élte napjait, volt irányító hatással mindenkire, aki csak kapcsolatba került vele. De ránézett sok-sok magyar, akik nem ismerték múló napjait, csak annyit tudtak róla: ott él valahol, Döblingben, bezártan, elzártan, érthetetlen magányban.

Széchenyi azonban sosem szűnt meg képviselni azokat az értékeket, amelyek felnevelték, amelyeknek megfelelni számára nem külső kényszer, hanem belső kötelesség volt. Ez a kötelességtudat vezetett oda is, hogy belebetegedjék az egész életén át következetesen folytatott munkájába, melyet Magyarországért végzett, legyen az politikai vagy gazdasági, netán kulturális felemelkedést szolgáló. De sok ilyen nagyformátumú személyisége volt már és van is hazánkban – akik mégis elbukásra ítéltettek/ítéltetnek, mert szívük és intellektusuk túl sokkal jár előtte koruknak, környezetüknek... Ők valamennyien előbb-utóbb meghalnak valamilyen formában azért a világért, melyet úgy szeretnek, s melynek fejlesztését, gyarapítását annak ellenére akarják elérni.

Mindenki mással ellentétben azonban a gróf töretlen maradt. Az én szememben, szívemben úgy él, ahogyan Papp György Zoltán most elkészült szobrában láthatom: egyenes tartással, okos homlokkal, szép és nemes férfiként, akire felnézni jó, akinek személyisége örök és kikezdetlen.

Pataki Katalin
a Bükkalja című lap szerkesztője